

Sy-li spěwał,
Pilmje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Npoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

✧ Sserbske njedželske łopjeno. ✧

Wudawa so kóždy šobotu w Esmlerjez knihiczišćečni w Budyschinje a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. s portom.

24. njedžela po šwj. Trojizy.

Mat. 25, 1—13.

Nasch Šbóžnik je nam wjele pschirunanjow pomjedal wo njebjeskim kralestwje a wo cłowjefach, kottiz to hame pytaju abo so wo to hame njestaraju. W jonym tutech pschirunanjow praji tón šly, nješwěrnny wotrocź: „Mój Šnjes so dlije a nje-pschindže“, a počnje bicž hwojich towaršow, jě a pije s wopizami. „Nasch Šnjes Jesuž Šhrystuž hišće dawno nje-pschindže“, tak wabi wo cłowjefkej wutrobje jedyn sawjedžazu hlóž, a jich wjele sabudže na Boha, wjedže lohke žiwjenje, jě a pije s lohkomyšlunni džěczi teho šwěta. Šacž dotal wschať nasch Šnjes njeje widomny šajopschischol, a hižom někotry bu teho dla sprózný a sparný wo hwojim kšeseczanstwje. Prjecž j tutej sprózniwosću a sparnosću! pschitwoła Bože šlowo wo horjeka naspomnjonym pschirunanju wo knježnach, kiž so hotuja, so bychu nawoženj napschecžo schle a so wjefelife na kwašu. Šwaš, to wschať je šwjedžen najwjetšeje wjekoloscze a radošcze, a tola njeje žane pschirunanje, kotrež mohlo kšutnišcho k cłowjefkej dušchi rěčecž hacž tute pschirunanje wo kwašu. Šak dha so wone škónczi? Jedyn džěl tych knježnow bě hotowy a džěchu nuts na kwaš. Šle k tym druhim praji nawoženja: ja waš njesnaju. A durje so šamknu. Tón Šnjes pak pschistaji: Tehodla wachuježe, pschetož ani dnja ani hodžiny njewěscze, we kotrež cłowjefski šyn pschindže. Štajmy tež na cžolo nascheho rospominanja to napominanje: Wachujcže!

Študre a njemudre knježny. Šak pschindže Jesuž runje k tutemu pschirunanju? Dopomny so na waschnje pschi kwašach wo rašich kraju. Šdžž šměrki padaju, bliži so wo

šwjedženškim cžahu nawoženja se hwojimi pscheczelemi domej šarscheju teje njewjesty, so by njewjesty s tuteho domu do hwojeho domu dowjedł. Jemu napschecžiwu cžahnu te towaršchi teje njewjesty wo hwojedenškej drašće se šwěcžazymi lampami, so bychu jeho powitala, jeho do doma njewjesty pschewodžala a potom s nim nuts cžahnyle do kražnje wukwětleneje kwašneje šale. — Šchtó je tón nawoženja, kotryž so bliži? Nasch knjes a Šbóžnik Jesuž Šhrystuž šam. A šchtó je ta njewjesta, kotraž na njeho cžaka? To je jeho wumóžena wošada tu na šemi. Šdžž pak so wo Šnjesowu wošadu jedna, tam jedna so tež wo kóždu jednotliwu dušchu jeho wošady. A duž tón Šnjes tu rěcži wo knježnach, abo kaž bychmy my prajili, wo družkach. A wo džěšacžoch so tu rěcži, dokelž je „džěšacž“ jena hušto trjebana licžba wo šwjatym pišnje. Šotajkim, pod tutehmi džěšacžim knježnami manny rěčnicž wschitkich kšeseczanow na šemi. A hdyž dale rěka, so šu wot tutech džěšacž š mudre a tamne š njemudre, dha so s tym nicžo druge njepraji, hacž to, so je jedyn džěl tych kšeseczanow na šajopschindženje Šnjefa pschihotowany tón drugi pak na njeho pschihotowany njeje, šhrynež so tež, šchtož šabycž nochzemny, kšesecžanski mjenowal. A wo tym hižo leži, so jedyn tych kšeseczanow, pschiwihowarjow a pschecželow Šhrystuža, jemu s Šhrystužom njemóže šastupicž do wjefela wěcžnosće, dokelž wón drje na šajopschindženje teho Šnjefa cžaka, ale na nje pschihotowany njeje, mjes tym so drugi pschi wschěm cžakanju, šamo dolhim cžakanju — wschať nawoženja šalle wo polnožny pschindže — tola kóždy wotomik pschihotowany wostanje a duž s Šnjesom nuts cžehnje k njebjeskej wjekolosczi. Šotajkim, tón Šnjes wo naschim pschirunanju cłowjefow njedžěli do tajkich, kottiz šu kšesecžijenjo, a do tajkich, kottiz šu hišće

póhanjo. Ně, tón rosdžěl je wjele křutnišči: wón křešćanow džěli do tajkich, kiž su pschihotowani, a do tajkich, kotřiž njejsu došč pschihotowani. Abó prajimy hišćeže jašnišcho: wón wěrjazyh šamych džěli do tajkich, kiž budža šbóžni, a do tajkich, kotřiž so se šwojej drēmazej wěru šami wušamšnu wot šbóžnosće. Nješlincži to jara šurowje? O ně, kědžbuj jenož dale na našče pschirunanje. Te pjecz mudre křežny majú lampy, te njemudre majú tež lampy. A hdyž te mudre kaž te njemudre křežny se šwojimi lampami nawoženi napscheczo du, šo šami rošymy, šo šo jich lampy šwěcža. Te šwěcžaje lampy, to šu te płomjenja wěry. Potajkim wěru majú wšchitzy, te mudre kaž te njemudre, te pschihotowane kaž te nje-pschihotowane. Tón rosdžěl je hlubšči. Našch tekst to praji: Te mudre wšachu woli w šwojich šudobjach šobu ša šwoje lampy. Ale te njemudre to nječžinjachu. Woli pač je w šwjatym pišnje pscheczo wobora, šnanjo šwjateho ducha. A tu rošymišch našče pschirunanje: Kaž šwěcža hašcha, hdyž žaneho woliža nimasch k pschiliwanju, tač tež wěra hašcha, hdyž šo štajnje psches šwjateho ducha š nowa njepošylnja. Kaž šwěcža bjes woliža pscheczo wróczo dže, a škóncžnje hašnje, tač š wěru bjes šwjateho ducha pscheczo wróczo dže, doniž njehašnje. O křutne šlowo: wachujće! Šewak našcha wěra runje potom hašnje, hdyž Šhryštuš pschidže.

Abó chzešch šo š tym trošchtowacž, šo Šhryštuš dolho hišćeže nje-pschidže? Dofelž je šo hižo tač dolho dli? To te njemudre křežny tež mēnjachu. A nawožnja šo wopravdže pošomdži. Šižo w cžašu japošchtolow bēchu jeho blisťo, jara blisťo woczakali. Ale wón njebē pschischol. A wokoło lēta 1000 na njeho jara cžakachu, ale wón njeje pschischol, a tež w 44. lēče šauidženeho lēštotka jara na njeho cžakachu, ale wón šo dlješče. A wošebje w štyštnym cžašu šauidženych lēš šu runje wērmi křešćenjo jeho hušto psched durjemi džerželi. Ale wón njeje pschischol hačž na džēnišči džē. Chzešch pač tehodla wēricž, šo wón š žyła nje-pschidže? Wšchak tu šteji, hdy wón pschidže: wo pošnozy, hdyž buchu wone wšchitke šparne a wušnychu. A luby cžitarjo, hdyž šmy my tež živi w cžašu, w kotrymž šu křešćenjo tač šparni, jačó bychu wušnyli, njeje cži dha to šlowo „wopošnozy“ kaž křutne napominanje: wachujće! Šdyž tola wēšče, šo teho cžłowjeka šyn jumu šašo pschidže kaž paduch w nozy, dha dajče šo napominacž: wachujće! Žedyn wukladowac bi- blije praji k temu: Šdyž šteji šarschej wušchloj, a džēcžom šlubi- šoj, šo wječžor šašo pschidžetaj, potom tež džēcži wochzedža špacž hičž, ale chzedža cžakacž, doniž nan a macž šo nje-wrócžetaj. Cžakaju a cžakaju, bu we wošmi, w džewječich, w džēšacžich, a šarschej tu hišćeže njejštaj. Dha je jim, jačó bychu pēš we woczomaj mēle, woczji šo jim šauidžela, hlóčžta šo šunje na boš a šedžo wušnu. Tola jenož wócžko drēma, wutrobicžta wa- čuje. — A tač je to tež pola tych křežnow: wone buchu wšchit- ke šparne, te njemudre kaž te mudre. A njeje to šnanjo našcheho cžaša, pošwchitlowna šparnosčž, hdžēž lēdy hišćeže šcho, tež wē- rjazyh niž, myšli na tu wulku wěru křešćanštwu, šo Šhryštuš šašo pschidže? Njesda šo, jačó by žyłe křešćanštwu bylo kaž wulki dom šparnych, drēmnych. To wēšče njeje prawje. Tola hladaš tu na našcheho Šnješa: wón tu tač mile rēcži wo tych špróžnych a jim jich španje njeporofuje, to rēka potom njepo- rofuje, hdyž šo nještanje š bjesdžaknosče ani š wopacžneje secher- nosče, ale hdyž šo štanje pod tym woložanym džělom teho ži- wjenja, a hdyž jenož, kaž pola tamnych džēcži, wutroba wachuje, njech tež wócžko špi.

A w pošnozy, jačó wšchitzy špja, šo šbēže wolanje: hlaj, nawožnja dže, džicže jemu napscheczo! W pošnozy, hdyž wšcho špi, hdyž ničto na jeho pschidženje njemyšli, dha pschidže Šnješ. Wšcheczo wón pschidže njenadžizy, tež tam, hdžēž chzešch

na šnjercž pschihotowany byčž a to tola nješšy. A tu nětko widžicže prawy rosdžěl mjes njemudrymi a mudrymi křežnami. Wšchitke pschinnu šwoje lampy, šo bychu nawoženi napscheczo šche. Ale bēda tym njemudrym, jich lampy hašcheja, jich woliž je ke kónzej. Šinač šteji š tymi mudrymi, wone majú w šwo- jich šudobjach woliža došč šobu, jich lampy njehašcheju, a wone du wješele nawoženi napscheczo. Šcho chze to prajicž? Šdyž budže jumu tón Šnješ njenadžizy pschidž, dha budže wjele křešćanow, wjele wěrjazyh jemu chžycž napscheczo hičž. Ale hdyž budže pschi tych wšchelafich wulkich zejchach pschi jeho šašo- pschidženju wulka hroša a tyšchnosčž na cžłowjekow pschidž, dha budže ta wěra tych jenych hnydom hašnyčž, dofelž nješteja křucže došč w šwjatym duchu a dofelž šebi nječžahnu štajnje š Wožeho šlowa nowy trošcht a nowu móž. Čži drusy pač budža wšchu bojoscž wotpošožicž, pošudu wješele křešej napscheczo, to šwētko jich wěry w tutym wožnym wokošiku njehašnje, škerje roščje. A hdyž šo wone wješela a š nawožnju šastupja, pytaja tamni, šwoju wěru pošylnicž a hdyž šo jim to tež šamo hišćeže poradži, šo tola mjes tym durje šamšnu, a na jich kšepanje a wolanje: „Šnježe, Šnježe, wolanš nan“, šo jim doštanje jenož wotmoš- wa: „Šawērnje, ja praju wam, ja waš nješnaju.“

Duž, lubi křešćenjo, poštačje, kědžbujče, nješabudžče, ale wšnicže šebi wšchēdnje hlubošo k wutrobje to napominanje: „Tehodla wachujče, pschetož wy ani dnja ani hodžiny njewēšče, w kotrež cžłowški šyn pschidže!“ Šuby cžitarjo, šy wachowacž? Wachowacž šwoju wěru, šwoju dušchu? Šaj, wobšedžišch kšēžu. Tač rucže hačž ma ššēcha džēru, poštyšach ju, a tač rucže hačž šo murje pušaju, wuporjedžišch je. Štajnje šwoju kšēžu psche- pyšach a wuporjedžišch wšchu šchodu, šo by wēšty bydlil. Čšy šwērny wajchtač šwojeje kšēže a cžinišch na tym derje. Njechach runje tač wachowacž šwoju dušchu? Kaž wottorhnyeny šamješ tam, pušnyeny žyhel tu a tam šašo šhniša rjada je š pschicžinu, šo šo škóncžnje žyłe twarjenje šypnje, hlaj, runje tač móže to tež š twojej dušchu byčž. Nimasch na njej ničžo wuporjedžicž? Nje- je tam wjele šchódnych a nahnych blašow? O wachuj šwoju dušchu, šo ju cžistu a štrowu šdžeržišch hačž na džēni teho Šnješa. Nječžin jo kaž tón bohaty muž š biblije, kotryž jē a piže, ale na šwoju dušchu šabudže a kotremuž šo tež praji: „Ty blašni, džēnša w nozy budže šo twoja dušcha wot tebe žadacž.“ Ale daj šo psches kóžde cžēlo, kotrež nimo twojeho domu nješju, dopomnicž na pschidženje teho Šnješa a daj šebi pschivolacž:

Wotucžče, tón hlóž waš woša,
Tón wajtač š wyšokého štoša,
Ach, wotucž nětk, Šerusalem!
Šsnadž pschidže wón w pošnozy,
A hibnje tych njebješow mozy,
Ach, bēda tehdom ššparnym! Šamješ. K. w R.

Našymšči špēw.

Wšchē lētno šwētki wonjaze
Šsu pschecžēle, šu šwjadnyše,
A poščokow pašč je šanoscheny,
Wšches pošmócžene pošjedro,
Kaž božnje, dawa šlyšchecž šo,
Šlóž šhwatnych pošččow pošunjeny.

Ty cžłowške džēcžo šachodne,
Ty pošdružniko cžaknosče,
Wšch wucžel šwój a štatol šhmanž?
Š wotkal ty pschidžicž? Šdžēha džēšch?
A kotry doštyš došahujesch,
Šdyž twój džēniš budže došonjanyž?

Dacž na semſte ty pohladaſch,
Na ſwět a cželo wuſywaſch,
A ſapomniſch, ſchtož potom budže?
Na ducha wuſyij t węcžnym žnjam,
Tvoj dobry džel je horſach tam,
Wſcho podarmo, jón pytaſch druhdže!

Schto ſbėraſch to, ſchtož ſmjertny ſežen,
Čži rubicž mōže kōždy džėn,
Schtož ſerſawž ſkaſy, žeru mole,
Ča węcžnoſcž žiwjenje ty wodž,
A wſchitke ſemſte pucže khodž,
Pod ſchlitom hnadnej' Božej' wole.

Tak ſwoje mjeno ſapiſaj
Ča ſemſti kraj, ſa Boži raj
Na žohnowane wopomnjenje.
Ty žiwij ſy „niž podarmo“
A twoje je to bohatſtwo,
Po piſmje njehinjaze ženje.

Tu plody, rōže ſwjadnjene,
Tam ptacžkow khwatne božemje, —
O kajke khutne přėdowanje!
Bōh Anjeſ jo tebi požohnuj,
A ſ miſoſcžu naſ pſchetwodžuj,
Ča węcžne nalėcžowe ranje!

Jan Wakar.

Kermuſcha.

Kermuſcha ſo w tyhle njeđzelach tu a tam ſwjeczi. Potom w domach ſ wulka dže. W kōždej kuchinje ſo jėdž tak kraſnje pſchihotuje, kaſtuli domjaze wobſtejnoſcže to pſchidadža. Najlėpſche žyheho lėta na blido pſchiidže. Ča blidom njeđedža jenōž ſwucženi hoſcžo kaſ hewaſ. Č bliska a ſ daloka pſchiwuſni, pſchecželjo a ſnaczi do domu pſchicžahnu a ſebi derje ſlodžecž dadža ſa hoſpodnym blidom. Čžim wjazy hoſcži dom na tajkim dnju ma, čžim wſche ſo jeha wobhdlerjo cžecženi cžuja, pſchetōž čžim wjazy hoſcži, čžim wjazy widžišch, ſchto tōnle dom druhim ludžom pſaczi. Dom, kotryž na tajkim dnju ani jednemu hoſcžej durje njewotewri, by ſo ſa tajki mėl, kotryž ſa niſoho nicžo njepſaczi, khiba ſa ſwojich ſamſnych wobhdlerjom. Po wjeſnej haſy horje a dele mlodžina wjeſele khodži a wječor herzy w korežnje mlodym a ſtarym reju ſapiſtaja. Zuſy, kotryž by na tajkim dnju do wſy pſchichoł, by ſo dyrbjal wopraſchecž, kajki wulki ſwjedžen ſo dha dženkſa wotmėla, kiž žylu wjeſ tak na uoſy pſchinjekže? „Wſchaſ je kermuſcha!“ by jemu wotmolwjenje bylo. „Kermuſcha? Schto dha kermuſcha je?“ by tōn ſo dale praſchal. Mōhl ty jemu na to wotmolwjenje dacž? By wjedžal, jemu wuložicž, ſ kajke pſchicžiny tole wjeſele hibanje po žyhej wſy wot jara ſtareho cžaha ſem wulhadža, abo mōhl jemu jenōž prajicž: „Kermuſcha je kermuſcha“, ſo by po tym tak mudry byl kaſ předy? Dotelž ſo boju, ſo nėkotryžkuli po prawom ſ žyha wjazy njewė, ſ wotkal a cžehodla to?, a je ſtrach, ſo, ſchtož po prawom woſnamjeni, pomalku pſchezo bōle naſchemu cžahėj ſ myſlow pſchiidže a ſwjedžen ſo žyle t proſtnemu wopytnemu a rejwanſkemu ſwjedžennej wutwori, čžemty ſebi tola raſ do pomjatka ſawolacž, ſo tōnle ſwjedžen, kaſ huſto ſo wrēczi, naſ čže dopomnicž na tamny ſwjatocžny džėn, na kotrymž bu Boži dom t bydlu Božemu mjėſ cžlowſkimi džecžimi wuſwjecženy. To drje je hižo dlėje ſem, hacž ſo jedyn mjėſ nami dopomnicž ſamōže. Čwonkowny napohlad Božeho doma bu ſnano w bėhu

lėſtotkow njenahladny. Če ſa naſchich wōtzow bė nadobny twar, a džėn, na kotrymž bu tōnle twar ſ Božej pomožu doſonjany a we wſy nowa žyrkej ſtejeſche ſe ſwojej klėtku, ſwojim wotſarjom, ſwojej dupu, ſwojimi ſwonami, kotrež wėrjazu woſbadu t modlenju t ſwjatemu Bohu ſawolachu, tōn jim bu t najwjeſchemu wjeſnemu ſwjedženſkemu dnjej, na kotrymž čžychu ſe ſwojimi na kermuſchu pſchidadžazhny hoſcžemi tež po cžlowjeſku wjeſkoli bycž. Če tež, luby pſchecželo, w twojim pomjatku žiwe, ſo ma ſo tōnle wjeſny ſwjedžen w Božim domje ſapocžecž, ma wot ſwjateje ſlužby w Božim domje ſwoju ſwojecžinu doſtač? Abi ſu čži ſe ſandženoſcže ſem na tymle ſwjedženju jenōž jėdž a picže a wjeſelenja wotſale? Če twoje žadanje, na tutym ſwjedženju najpředy, kaſ Marja Bethaniſta cžicho t Jeſuſowymaj nohomaj ſedžecž, abo wuhanicſch ſo kaſ tamna ſprōžna Martha we poſlužowanju ſwojich hoſcži, ſo čži Anjeſowe ſlowo pſaczi: „Martha, Martha, ty ſo jara ſtaracſch a ſo wulzy prōžujecſch!“ Kunje kermuſchny ſwjedžen dyrbjal Boži dom najbōle napielnjeny bycž, je-li ſo je we woſadže wopomnecže na to žiwe, ſo je kermuſchna wjeſeloſcž na derje dobytym wobſedženſtwje Božeho domu, wjeſeloſcž na wſchitkich hnadach a darach, kotrež ſo lėſtotki dolho hižo do woſady wulwachu a ſo hiſcže wulwaja a budža ſo wulwacž, hdyž jim ſwoju wutrobu wotewriſch. Wjeſel ſo wobſedženſtwa ſwojeje žyrkwoje, ſwjecž jo wjeſele po ſtarym waſchnju. Wotaj pač ſo potom tež na ſwjedženju tehle dnja wſcheho, ſchtož po hrėſche ſlodži a cže t hrėčej ſawjeſcž mōže a dyrbi. Njeſabudž ženje, ſo je ſwjedžen poſwjecženja žyrkwoje, kotraž čži ſlowo a wotkaſanje pſchinjekže, ſo by twoju wutrobu a twoje žiwjenje ſ hrėcha wumohla a cže t ſbōžnoſcži w žiwjenju a wumrjecžu dowjedla. Maſch ſwoju žyrkej. Njedaj ſebi ju rubicž abo hanicž, wopominajo Bože ſlowo: „Džerž, ſchtož maſch, ſo by ničto njewſal twoju kōnu!“

R. w S.

Boſwjeczenie Božeho doma.

Glōž: Njech Bohu džakuje atd.

Pōj, woſada, pōj nuts,
Tvoj Boži dom cže wola
We pſyche ſwjatocžnej,
Kiž wudebi jōn ſ nowa,
Boſwjecž ſwoj Boži dom
We džaknym wjeſelu
A Boha wjeſcžneho
Khwal ſ nowej luboſcžu.

Praj, Bože ſtableſchto:
To je džėn ſbōžny, jaſny,
Kiž cžinił je Bōh Anjeſ,
Tōn mōžny, miły, kraſny,
Wōn ſ nowej hnadu t nam
Čso dženkſa pōſnawa,
Duž ſ nowym khėrluſchom,
Klinčž Boža ſwjatniza!

Pſched Bože woblicžo,
O ſyła wobhnadžena,
Č čžim wjeſcžej žadoſcžu
Čso ſkhadžuj ſwjeſelena,
Bōh Anjeſ cže pſchicž čže,
Tu poſbėhnyčž a paſcž,
A ſlowo žiwjenja,
Čži do wutrobny kſacž.

Zyrkej a stat.

Synoda je 28. oktobra hwoje pošedzenja pschetorhnyla. Chze wokolo 23. novembra dale wuradżowacz. Maczišć zyrk-wineje wustawny njebu domuradżeny, to bě to najlěpšće, sčtož so s nim stacz móžesche. Duž budže tež hišćeze czaša, doklad-nišcho wo naschich kerbskich žadanjach jednacž a dróbnišcho wo nimi rosprawjecž. Wo wožadomporjedže bu wobsamtnjene, so ma wot 1. haprleje 1922 płaczič. S tym swižuje, so s mětrow pschichodneho lěta czaš wschěch nětežišchich zyrkwinych psched-stejiczerjow woběhuje. Wschě wožady maja potajkim niž lětko hižo ale w pschichodnym lěcže hacž 1. haprleji hwoje zyrkwine fastupjerstwo do zpla s nowa wolicž, njech je to nětk wožadom-fastupjerstwo abo — w malych wožadach — zyrkwine psched-stejiczerstwo.

Prawy khěrlusch w prawym czašu.

Běšče tšeczi džen hwojatow. Žafny, czoply džen wožrjedž lubosneje meje wabjesche k wulětu do seleneje kčezajeje Božeje stwórbny. Psched wječorom so wrócach domoj. Blizach so wjetšej wšy. Wona ležesche czishe we wječornym hlóncžku, hotowasche so na nózny wotpocžint. Duž mi napschecžo pschi-jědžeschtaj dwaj rjeblowanej wosaj, wupyschenta se selenyimi mejami. A na nimaj kědžesche wjekela mlodžina, mlodži hólzy a mlode holzy. Wrócach so se hwojatowneho wulěta, spěwachu a juskachu. Popschegu mlodžinje wjekelosč, wjekelu so, hdyž widžu wjekelu mlodžinu, jeno njech wjekelosč wostanje w pra-wych mjesach. Žako běchu nimo a jako woczichny, fastupich do wšy. Duž saklincža psches czichi wječor hwojatocznyje khěrlusch: „So, lubosč bójšta, modlu k tebi“, piškany s trubny. Kotryž jón piškasche, běšče myšl a wutrobu posběhnyl psches hwojt k Bohu, džakowasche so jemu.

Tuton khěrlusch, na czichim wječoru krasneho dnja hwoja-tocznyje piškany, czinjesche wulki saczišcž na ninje, posběhasche móžnje wutrobu a myšl k njeju. Wón da woschewjenje, kiž pschetrijechi wschu wjekelosč na mejstej stwórbje a wschu radosč na lubosnym hwojatownym hwojedzenju, da mojemu wulětej prawy, posběhazy, hwojatoczny dospnyl. Prascham so: Njemohla so husczišcho nimo rjaných, njewinowatých ludowých spěwow, kiž wječor psches polo klincža, njemohl so pschezo město nje schwarneho, hrosneho rejenja, kiž nóznu czischinu kasy, spěwacz a hlyšecž tajki kšchescžanski, pobožny, natwarjazny khěrlusch?

Rutber pschenozuje na burškim fuble.

Wot Nürnbergga wjedže wulka droha k pokodnju. Čezhnjesch-li ju, pschindžesč psches rětu Altmuhl a ju pschekrocžiwšchi k ma-lemu dolej, kotryž k rězy Altmuhl woběhnje. „Glódna rěčža“ tam běži. Žu widža ratarjo radscho polnu hacž próšdnu, do-kež mokre lěta wjaz do bróžnjow woža hacž buche lěta. A po-kodnju wuruna hora, tam jón saběhowaza mały dol. Droha stupa s horu sobu do wyškofa. A prawizny wot drohi steji tam burški statof. Pola a luki, jemu pschikluschaze, jón wobdawaju dokolo wokolo. Schěroke jablucžiny a hobrste worjeschiny wu-pschescžeraju dolhe halqy psches schiferowu tšechu domškeho a bróžnje. Sady sahrody pusoli so žórko a pjelni dubowy kotoč sa skót a hatt, w kotrymž so žaby a krotawy domach.

Tuton burški statof stejesche tam hižo w lěcže 1518. Kaž tam to nětkle je, tak někač žuadž tam to tež běšče, jako to 14. njedžela po hwojatej Trojizy tamneho lěta k wječoru khilasche. Bur, wobej ruzy pod schěrokimi czornymi plěmi, bě k durjam domškeho slehnjenty. Mandželska kědžesche pschi nim na kowzy, płatasche. Te tsi jich džěcžatka hanjachu po sahrodže, hólčžtaj a

holčžka, satschazechu dny a dny hlowcžinu a módre hlowki pa-dachu dele. Tam a kem pschipadny hlowkam kamo wot so ja-bluko do trawy. Žu běžachu potom na pschemoh, sčto by přeni byl a je popadnyl.

Tute jim wot nashmy s lubosčju pschihotowane hraje buchú džěcžom na dobo samylene. Žusbnitaj so k dworej bližeschtaj. Běšchtaj drohu wopujšcžiloj a na pucz k dworej swintylaj. Bě to mnich s Augustinoweho rjada na konju a muž, kotryž přjedy džěšče a mucžneho konja bóle sa sobu čezhnjesche hacž wjedžesche. Prowchazyh mnichow, kotryž pschi pschindžechu, běchu džěcži hižo husczišcho widžale. Šběrachu tola proschazyh mnichow lětno dary ratarjow sa klóschtry, kaž jeja, schmalž, kuschcžinu a dru-heho podobneho. Tola mnich tuteho rjada na konju, to bě jim tola czisče něšcho nowe. Duž běžachu, sčtož móžachu, so bychu to naney sjemile.

Bur bě pobožny bur — a kotry prawy bur njeby to dhrbjač pobožny byč. Čezesčesche tehodla w hwojej wutrobje měšchni-kow a mnichow. Tak džěšče Augustinskemu napschecžiwu hacž do hlubokeho pucža psched dworom. Tam dosta požohnowanje pschihadžazeho a džěšče sa nim, kiž do dwora dojěcha. Tam pomhasche mnichej s konja a pytny pschi tym s wobžarowanjom, so běšchtaj kón a jěchar wobaj jenač spróžnaj, to drje wěcže wot jara dalokeho pucža. Konja pschemostaji pschemodžerjej a wo-trocžkej, kotryž bě pschiběžal. Mnicha dowjedže do jstny a da so jemu tam na schěroki konopej hdyntč. Tak kědž so mnich bórny shraba. Burowa 12 lětna džowcžicžka čzerpasche s pónoje w heli liwku wodu do dóncžki, wotwjasa puczowarjej čezke san-dale a wunty jemu nosy, kotrejž běšchtej polnej prócha a blóta.

Mjes tym bě burowka hižo satepila a wohen prashtasche na wóhnišcžju. Wšche wohnja wšasche pónoj s schmalzom. Jeja a plezo, na dróbnje roštrane, bu směschane a do pónoje hpynjene. Lubosne wonjenje čezhnjesche to psches dom. Pschemodžet mni-cha bu bóle a bóle pschewědcženy, so je Bóh Eliáša a jeho měšchnika do dobreje hospody dowjedł. (Pofracžowanje.)

S bliska a s daloka.

Wulka kermuscha je džentža a jutse. Pohladasch-li do hwo-jeho „Pschedženaka“, shonisch, so 18 wožadom kermusch hwojeczi. Niž jeno s tykanzami je to sa kermusch tuteho lěta lěpje a s he-wač dobrými kuskami hacž to te pošlednje lěta bě, jene druhe je pschede wschěm sa jich wjele wožadom lěpje, so s wězoto wołaju jako wschě swony wožadnych a kermuschnych hosczi do Božeho domu. Žich wjele wožadom je wurunašo tu wójnsku schkodu s rjanymi, wulkinii darami lubosče sa swony hwojeho Božeho domu a runje tak tež sa pišcžele. Bóh daj, so žu nětk tež wschudžom wschě wutrobny swólniwe, so swolacz dacž wot swonow hloža do Božeho domu, a hotowe, sanoschowacz s pišcželemi khěrlusche Bohu Knjesej we wyškofcži. Nasch Sejler spěwa te kermuschki:

„Bój, hwojaty ducho, hwojecž
 Naš Khristuškome stawy,
 Daj hwojtlo, lubosč, móž,
 A k modlenju kóschť prawy
 Njech nascha wutroba,
 Kaž twój dom rjana je,
 Kiž je czi hwojecženy,
 Psches myšle njebjeste.“

Wistowanje. R. w R. sa 25. po Tr. — W. w S. sa hmyert-nu njedželu.

Samolwity redaktor: farar Wergacz w Wožaczizach.